

ฟมฟาง จตุร ธาตุนิรันดร์ 4

ของซึ่งจยาของ 狂上加狂 เทียบ
ละอองอวล เป่า

คำนำ

หลังจากผ่านพ้นวิกฤตเรื่องกงขุนจีนไปได้ สองสามีภรรยาฮั่วสุยเฟิง กับโมเชียวเหนียงก็เชื่อว่าจะได้อยู่กันอย่างสงบ เมื่อมีคนร้ายแฝงตัวเข้ามาในจวนโมเปยอ่อง ทั้งยังวางแผนที่จะสังหารโมเชียวเหนียงกับบุตรในครรภ์อย่างลับๆ

ระหว่างนั้นโมเชียวเหนียงก็ได้ทะลุมือตักกลับคืนสู่โลกความจริงโดยบังเอิญ คราวนี้พล็อตเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไรถ้าไม่มีตัวประกอบหญิงผู้ชั่วร้ายอย่างนาง นอกจากนี้หลังฮ่องเต้้วยเวยวี่ขึ้นครองราชย์ก็เกิดเหตุการณ์แย่งชิงบัลลังก์ซึ่งนำโดยเซียวเยวี่เหอจนเกิดศึกสงครามไปทุกหย่อมหญ้า ทั้งยังมีฮ่องเต้ปกครองแผ่นดินถึงสองพระองค์

สุดท้ายฮั่วสุยเฟิงจะได้ขึ้นครองราชย์เป็น 'จอมราชัน' สมชื่อเรื่องหรือไม่ แล้วโมเชียวเหนียงจะกลับมาในยุคดำเนินอีกหรือเปล่า บทสรุปเรื่อง 'พุ่มพักษอมราชัน' รอผู้อ่านอยู่ในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ข้าจะปฏิบัติตามคำสอนของเจ้าอย่างเคร่งครัด จะอยู่ให้ห่างจากหญิงอื่นแน่นอน แต่ที่เจ้าพูดมาเช่นนี้คงเพราะเจ้าคิดว่าข้าดี ถึงได้กลัวว่าจะถูกผู้อื่นครอบครอง ลองบอกข้ามาที่ข้าดีตรงไหน"

ไม่เชียวเหนียงเอ๋ยชมไปหลายอย่าง ทั้งเรื่องรูปโฉมที่หล่อเหลาและความประพฤติที่เรียบร้อยดีงาม

แต่ชั่วสยเฟิงกลับดูไม่ค่อยพอใจนัก รู้สึกว่าไม่เชียวเหนียงยังไม่ได้ชมในจุดที่เขาต้องการเสียที สุดท้ายไม่เชียวเหนียงถูกเขาชักใช้จนหมดความอดทน จึงคำรามออกมาเบาๆ

"เอวเจ้าดี!"

แนะนำตัวละคร

* ภูมู่เซียวเซียว

ผู้จัดการดารามือทอง ได้ทะลุมิติมาเป็น 'โมเซียวเหนียง' ตัวประกอบหญิงผู้ชั่วร้าย ในบทละคร 'พุ่มพักษอมราชัน' รูปโฉมงดงาม เข้มแข็ง

* ฮั่วสุยเฟิง

นามเดิมคือฮั่วสุยเฟิง พระเอกในบทละคร 'พุ่มพักษอมราชัน' น้องชายบุญธรรมของ โมเซียวเหนียง ชาติกำเนิดคือบุตรชายของ โมเปยอ่องคนก่อน รูปโฉมหล่อเหลา

* โมอิงหลัน

พี่สาวต่างมารดาของโมเซียวเหนียง อนุของ เซียวเวี๋ยเหอ เป็นสตรีโง่เขลาที่ชอบสร้าง แต่ปัญหา

* เลิ่นหวง

บุตรสาวจิ้งอ่องแห่งตงเป่ย ภรรยาอีกคนของ ฮั่วสุยเฟิงตามนิยายต้นฉบับ ทะเยอทะยาน ใจกล้า เซียวซาญในการสับเปลี่ยนตัว

131

จะว่าไปแล้วการที่นางเข้ามาในจวนไม่เป่ยอ่องได้นั้นช่างเป็น
ความบังเอิญนัก

ครั้งหนึ่งในระหว่างปฏิบัติการลับ นางบังเอิญพบว่าตนเอง
มีรูปโฉมคล้ายคลึงกับเซียวจือสาวใช้ที่กำลังจะเข้ามาในจวนนี้ นางจึง
เกิดความคิดสั่งให้คนของนางสังหารเซียวจือทันที จากนั้นสวมรอยเป็น
เซียวจือและเข้ามาในจวนแทนอย่างไร้ที่ติ

จนกระทั่งนางได้เข้ามาในจวนไม่เป่ยอ่อง นางถึงได้เห็นอีกมุมหนึ่ง
ของฮั่วซูยเฟิง เมื่อก่อนนางเคยลอบมองความองอาจสง่างามของเขา
ตอนอยู่ในตลาด แต่นึกไม่ถึงว่าจวนอ่องที่เป็นบุรุษเลือดร้อนจะอ่อนโยน
และเอาใจใส่สตรีของตนถึงเพียงนั้น เป็นสามีที่เลิศเลอที่สุดในได้หล้า

น่าเสียดายนางไม่มีวาสนาได้รู้จักคนเช่นนี้เร็วกว่านี้ มิฉะนั้นเขา
จะต้องเป็นบุรุษของนางแต่เพียงผู้เดียวแน่นอน!

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้สายตาทะลอมมาดของ 'เชียวจื่อ' ก็ฉายแวว
แน่วแน่งขึ้น นางมองสามีภรรยาคู่นั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ก้มหน้าลง
ปักผ้าเช็ดหน้าในมือต่อไป อันที่จริงตอนนี้ก็ยังไม่สาย เพราะนางเชื่อว่า
ได้หล้านี้ไม่มีสิ่งใดที่นางปรารถนาแล้วไม่ได้มาครอง!

ทางด้านโม้เชียวเหนียง หลังจากดูแลครรภ์อยู่ในเรือนมาสองเดือน
ด้วยความเบื่อหน่ายแล้ว นางก็เริ่มรู้สึกอึดอัด

แต่ถึงอย่างไรนางก็ไม่ใช่เด็กสาวที่หวั่นทีวเล่น เมื่อเทียบกับเด็ก
ในครรภ์ก็ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งไปกว่าเรื่องนี้แล้ว

แต่เนื่องจากนางตั้งครรภ์อยู่ สุหยินที่สนิทสนมคุ้นเคยกันหลายคน
จึงมาเยี่ยมเยียนที่เรือน คนอื่นยังพอว่า แต่คาดไม่ถึงว่าสุหยินใหญ่
สกุลไม่จะมาเยี่ยมเยียนนางด้วยเช่นกัน

จะว่าไปแล้วก่อนหน้านี้คนสกุลไม่เห็นแก่น้ำอู๋เซิน จึงงงใจขีดเส้น
ความสัมพันธ์กับหูซื่อและโม้เชียวเหนียงอย่างชัดเจน

ทว่าด้วยธรรมเนียมในราชวงศ์นี้ เมื่อสตรีแต่งงานไปแล้วก็ถือเป็น
การแยกตัวออกไปสร้างครอบครัว อีกทั้งหากบิดามารดาแยกทางกัน
หลังแต่งงานแล้วต้องการไปเยี่ยมเยียนบิดามารดาก็สามารถทำได้ตาม
ใจชอบ

อู๋เจียวอี้ก็อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ตอนนางยังเด็กอู๋เซินตั้งกฎ
ร่วมกับคนสกุลเว่ยยี่ ควบคุมการติดต่อกับอู๋เจียวอี้อย่างเข้มงวด แต่
หลังแต่งงานนางจะสนิทสนมกับมารดา อู๋เซินเองก็ไม่สะดวกใจที่จะเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวด้วยอีก จึงปล่อยนางทำตามใจ

ส่วนตอนนี้โม้เชียวเหนียงแต่งเข้าสกุลฮั่วแล้ว อีกทั้งขุนนางบุ๋นบู๊

ทั้งราชสำนักล้วนรู้ว่าแท้จริงแล้วโม่เซี่ยวเหนียงเป็นคุณหนูของสกุลโม่ หากยังจงใจตัดสัมพันธ์อย่างชัดเจนอีกจะดูเหมือนว่าคนสกุลโม่ไม่สนใจไยดีสายเลือดของตนเอง

ด้วยเหตุนี้บ้านใหญ่สกุลโม่จึงเตรียมของขวัญอย่างดีมาเยี่ยมเยียนโม่เซี่ยวเหนียงที่กำลังตั้งครรภ์ตามคำบอกของนายท่านผู้เฒ่าสกุลโม่

จะว่าไปแล้วนายท่านผู้เฒ่าสกุลโม่ก็คิดไตร่ตรองมาพอสมควร รู้ดีว่าหู่ซือและโม่เซี่ยวเหนียงไม่ชอบบ้านรองสกุลโม่ จึงไม่ให้บ้านรองมาสร้างปัญหา และให้ฮูหยินใหญ่พาโม่อิ่งซิบบุตรสาวคนเล็กมาเยี่ยมเยียนพร้อมถือโอกาสหยั่งเชิงท่าทีของโม่เซี่ยวเหนียงด้วย

โม่เซี่ยวเหนียงรู้ดีว่าเวลานี้สกุลโม่กำลังเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้วัยเยาว์ คุณหนูใหญ่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายเสียนเหรินไทเฮาอนาคตของนายท่านใหญ่โม่จื่อกวนก็น่าสนใจเสียยิ่งนัก!

พวกเขามามอบของขวัญแสดงความยินดี กล่าวเพียงว่าขอแสดงความยินดีกับเซียนจู่อย่างยิ่ง โดยไม่ได้แสดงเจตนาใดๆ ในการยอมรับความสัมพันธ์เครือญาติ โม่เซี่ยวเหนียงจะทำหน้าบึ้งตึงไล่พวกเขาออกไปให้ฮูหยินบ้านอื่นได้เห็นเรื่องขบขันก็ไม่เหมาะ จึงเชิญสองแม่ลูกคูนี้นี้เข้าไปในห้องโถงรับแขกพร้อมกับฮูหยินจากตระกูลอื่นๆ ด้วยท่าทีสุภาพทว่ารักษาระยะห่าง

แต่โม่เซี่ยวเหนียงก็หาโอกาสลอบมองโม่อิ่งซิบอยู่หลายครั้ง ในนิยายต้นฉบับเด็กสาวผู้นี้เป็นตัวแทนความรู้สึกที่ฮั่วซุยเฟิงใช้ระลึกถึงโม่อิ่งถึงผู้เป็นพี่สาวในภายหลัง

โม่อิ่งซิก็นับว่ามีวาสนาดีเช่นกัน หลังได้รับการแต่งตั้งเป็นสองเฮาแล้วก็ยังได้ครองความโปรดปรานจากพระเอก

เมื่อพินิจมองเด็กสาวผู้นี้ ตอนนี้อีกฝ่ายอายุสิบห้าปีอยู่ในวัย
แรกแย้มพอดี รูปร่างงดงามยิ่ง คล้ายกับโมเออิงถึงพี่สาวของนาง แต่
กลับมีกลิ่นอายของความสุขภาพดีและความเยาว์วัยที่พี่สาวของนางไม่มี
ช่างเป็นคนที่โดดเด่นมากจริงๆ

ตอนนี้ไม่เชียวเหนียงนับว่าได้พบกับสตรีของฮั่วซุยเฟิงตามนิยาย
ต้นฉบับไปเกือบครึ่งแล้ว ต้องชื่นชมว่านักเขียนเรื่องนี้ช่างละเอียดรอบคอบ
และใส่ใจจริงๆ รวบรวมหญิงงามหลากหลายประเภททราวกับสะสมสะสมมาให้
ให้ครบทุกแบบ เรียกได้ว่าต้องมีสักแบบที่ทำให้คนใจเต้น ไม่แปลกใจเลย
สักนิดที่นิยายเรื่องนี้กลายเป็นนิยายดังระเบิดในแพลตฟอร์มใหม่เวเดีย
นักเขียนสารเลวคนนี้เข้าใจจิตใจมนุษย์เป็นอย่างดี

คิดมาถึงตรงนี้ไม่เชียวเหนียงก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียดายแทน
ฮั่วซุยเฟิง ไม่รู้ว่าคนนอกอย่างนางไปทำอะไรเข้า ถึงทำให้ฮั่วซุยเฟิง
ยอมละทิ้งบ่อปลาใหญ่ของเขาอย่างเต็มใจ เหล่าปลาน้อยที่นำรักเหล่านั้น
บ้างก็แต่งงาน บ้างก็เสียชีวิต คลาดกันไปอย่างไร้วาทสนาต่อกันชาตินี้
ทั้งอย่างนี้

เมื่อกลุ่มสตรีรวมตัวกันมากขึ้น หัวข้อสนทนาก็ย่อมวนเวียนอยู่กับ
เรื่องบุตร มีคนถามฮูหยินใหญ่สกุลไม่ว่าบุตรสาวคนเล็กทั้งดงามมีเสน่ห์
เช่นนี้มีใครครอบครองที่หมั้นหมายด้วยหรือยัง

ฮูหยินใหญ่สกุลไม่วะเราะพลางกล่าว "ได้เจรจาหาคู่หมั้นไว้แล้ว
เป็นบุตรชายคนรองของใต้เท้าหมิงจากกรมอากร"

บุตรชายคนรองผู้นี้เป็นบุตรจากภรรยาเอกของใต้เท้าหมิง นับว่า
เป็นหนึ่งในบุรุษที่มีความสามารถของเมืองหลวง หากได้ครองคู่กับเขาก็
ถือเป็นการแต่งงานที่ดียิ่ง

ไม่เสียเวียงไฉนดังนั้นก็รู้ว่าหนึ่งในนางเอกตามพล็อตเดิม
อีกคนกำลังจะแต่งงานกับผู้อื่นแล้ว

แต่ก่อนนางมักรู้สึกว่าการเหล่านี้เหมือนกำลังดูซีรีส์โอดอลฟอร์มยักษ์
อยู่ในสถานที่จริง ได้เห็นฮั้วซูเฟิงและบรรดานางเอกที่ถูกลิขิตไว้ให้คู่กับเขา
แยกจากและกลับมาคืนดีกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ให้ความรู้สึกเหมือนเป็น
คนนอกที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ

ทว่าตอนนี้เมื่อนางได้เห็นโมอิงซึกลับรู้สึกอึดอัดใจยิ่ง คล้ายมีบางอย่าง
กดทับอยู่ในใจ

จนกระทั่งเมื่อครูนีได้ยืนยันว่าโมอิงซึกำลังหมั้นหมายแล้ว นางถึงค่อยรู้สึก
โล่งใจขึ้นเล็กน้อย

แต่นางไม่มีเวลามาใคร่ครวญความรู้สึกของตน เพราะถูกดึงเข้าสู่
หัวข้อสนทนาของเหล่าฮูหยินเสียแล้ว

ตอนนี้มีสงครามภายในด้าน หัวข้อสนทนาของเหล่าฮูหยินนอกจาก
เรื่องครอบครัวและเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ย่อมขาดเรื่องเหตุการณ์
บ้านเมืองไปไม่ได้

ว่ากันว่าสองพ่อลูกสกุลเซียวช่วยกันสร้างผลงานอันโดดเด่นอย่าง
ต่อเนื่อง รักษาแนวหน้าให้มั่นคงและหยุดยั้งการรุกรานของชนเผ่าป่าเถื่อน
ทำให้แนวหลังไม่ต้องกังวลในช่วงนี้ และความกล้าหาญเก่งกาจผดุงมนุษย์
ของสกุลเซียวนี้ก็เชื่อมโยงกับการได้รับความช่วยเหลือจากจิ้งอ๋องแห่งตงเป่ย์
อย่างแยกไม่ออก

จิ้งอ๋องเส้นชีเป็นองค์ศักดิ์นาแห่งตงเป่ย์ ตอนนั้นเขาอยากทูลขอ
สมรสพระราชทานจากอดีตฮ่องเต้ แต่น่าเสียดายที่อดีตฮ่องเต้หักใจให้
เหล่าพระธิดาผู้อ่อนหวานบอบบางอภิเษกสมรสไปอยู่ดินแดนที่หนาวเหน็บ

และทุรกันดารอย่างตงเปย์ไม่ได้ เรื่องนั้นจึงค้างคาไว้เช่นนั้น

ต่อมาจึงต้องถอยไปเลือกทางเลือกที่ดีที่สุตรองลงมา นั่นก็คือ แต่งงานกับองค์หญิงจากชนเผ่าเล็กๆ ของโมเปย์และรับอนุอีกหลายคน ว่ากันว่าเขาไม่มีบุตรชาย มีแค่บุตรสาวเพียงผู้เดียวเท่านั้น

จึงต้องยึดถือแนวทางมุ่งรักษาดินให้อยู่ดีมีสุขโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร มาโดยตลอด ครั้งนี้การที่เซียวเยี่ยวเหอสามารถติดต่อจื๋อจ๋องเพื่อร่วมมือกันต่อต้านเผ่าหนานอี่ไต้่นั้นถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นความคาดหวังของทุกคน

อย่างไรก็ตามการหยุดยั้งการรุกรานจากเผ่าหนานอี่ไต้่นั้น ทำให้ เหล่าฮูหนินทั้งหลายรู้สึกโล่งใจ ช่วงขณะนั้นหัวข้อสนทนาจึงเปลี่ยนไป พูดถึงความสะดวกสบายในเรื่องอาหารและเสื้อผ้าแทน

ไม่เซียวเหวียนยกถ้วยชาขึ้นมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะดื่มชาหนึ่งคำอย่างไม่รีบร้อน

จื๋อจ๋องผู้ไม่มีได้จรงักคิดและกล้ำหาญเหมือนที่แสดงให้เห็นเช่น ทุกวันนี้ ในวันหน้าเขาจะใช้ข้ออ้างในการกอบกู้แผ่นดินต้าฉินยึดครอง แผ่นดินครึ่งหนึ่งของต้าฉิน

เสี้ยนหรงบุตรสาวเพียงคนเดียวของจื๋อจ๋องก็ยังมีใช้สตรียรรรมดา หลังจากที่จื๋อจ๋องถูกลอบสังหาร นางก็สืบทอดภารกิจต่อจากบิดาในฐานะ ย๋องเต๋หญิง จนกระทั่งได้พบฮั่วสุยเฟิงและมีใจให้เขา นางจึงวางแผน จับตัวฮั่วสุยเฟิง ใช้ทั้งไม้่อ่นและไม้แข็ง จนในที่สุดก็ตั้งครมร้เลือดเนื้อ เชื้อไขของเขา

สรุปว่าพล็อตเรื่องในช่วงนี้ดำเนินไปในทิศทางเหมือนดังเชิงถูกราชินี แห่งแคว้นอิตถิ* กักตัวสำเร็จ

* แคว้นอิตถิ เป็นอาณาจักรสมมติในวรรณกรรมเรื่องซีไหยวี้ (ไซอิ๋ว) ภายในแคว้นมีแต่ผู้หญิง ไม่มีผู้ชาย สืบทอดเผ่าพันธุ์โดยอาศัยน้ำจากแม่น้ำจื่อหนู่ในการตั้งครรภ์

เหตุการณ์ที่พระเอกถูกบังคับให้เสียความบริสุทธิ์นั้นว่ากันว่า
ได้รับความนิยมในหมู่นักอ่านชายอย่างมาก ดังนั้นนักเขียนคนนี้จะ
สร้างฉากแนวนี้นั้นมาอย่างไรคุณธรรมหลายครั้ง ฮั่วซุยเฟิงกลายเป็น
เนื้อถึงเชิงที่ใครๆ ก็อยากครอบครอง!

หากไม่คิดถึงพล็อตเรื่องที่น่าหงุดหงิดของนิยายต้นฉบับ ไม่เชื่อว่หนึ่ง
ก็รู้สึก่วชีวิตยังสงบสุข นับว่ยังพอที่จะดำเนินชีวิตต่อไปได้ แต่เมื่อคิดถึง
บรรดาหญิงงามที่วนเวียนรอบกายฮั่วซุยเฟิงราวกับคลื่นที่ถาโถมเข้ามา
ไม่หยุดหย่อนก็ทำให้รู้สึกเหมือนใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้จริงๆ

ในตอนนีไม่เชื่อว่หนึ่งเริ่มเข้าใจหัวกร่างเดิมของตนเองบ้างแล้ว
ตัวประกอบหญิงผู้ชั่วร้ายอย่างไม่เชื่อว่หนึ่งก็มีใจให้ฮั่วซุยเฟิงเช่นกัน
แต่การที่ต้องมองดูบรรดาหญิงงามเหล่านั้นเข้าหาพระเอกเหมือนกับผลัดกัน
ใช้ห้องเวจก็คงเป็นเรื่งที่ยากจะทนไหว จึงต้องกลายเป็นคนมีดมนและ
ลงมือจัดการพวกนางอย่างโหดเหี้ยม

หากมองในมุมของความรักร่ที่ต้องการครอบครองแต่เพียงผู้เดียว
แล้ว ไม่เชื่อว่หนึ่งกลับมีความคิดที่ถูกต้องกว่านางเอกเหล่านั้นเสียอีก
นางลงมือเตือนพระเอกให้เห็นว่หากไม่รักษาความซื่อสัตย์ในความรักร่
ก็ควรจะมีจุดจบเช่นไร

ความรู้สึกที่มีดมนยังคงอยู่จนถึงยามเย็น ตอนที่ฮั่วซุยเฟิงเอา
ช่อดอกซา* ซ่อใหญ่ที่ตนเก็บกลับมาจากภูเขาให้นางดู ไม่เชื่อว่หนึ่ง
กลับถอนหายใจด้วยความรู้สึกขมขื่นแล้วเอ่ยขึ้น

"ดอกไม้ล้วนเป็นดอกไม้ที่ดี เติบโตอยู่บนภูเขาอยู่ดี ๆ แท้ ๆ แต่

* ดอกซา หรือ ฉาซา หมายถึงดอกคามีเลีย (Camellia) เป็นพืชตระกูลเดียวกับกุหลาบ

เจ้ากลับเก็บเอามาหมดเสียแล้ว ไม่คิดบ้างหรือว่าเจ้าจะดูแลพวกมัน ได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมหรือไม่..."

ฮั่วสุยเฟิงหรีตาเล็กน้อย ดูเหมือนจะตอบรับภรรยาของตนไม่ได้ จึงได้แต่รับมืออย่างคล้อยตาม ส่งดอกไม้ให้เซียวจือซึ่งยืนอยู่ที่ห้อง ด้านนอกให้นางเอาไปเก็บเพื่อไม่ให้เซียนจู่เห็นแล้วรำคาญใจ

จากนั้นเขาก็ถอดเสื้อคลุมออก นั่งลงบนตั่งนุ่มข้างไม้เซียวเหนียงที่กำลังเอนกายอยู่ เขยคางนางแล้วถามขึ้น

"เป็นอะไรไป ไม่พอใจหรือ"

ไม้เซียวเหนียงกลับนึกสนุกขึ้นมา ประคองศีรษะตนเองเล็กน้อย ก่อนจะถามอย่างหยิ่งเชิงว่า "วันนี้ฟังฮูหยินทั้งหลายพูดกันว่าจิ้งอ่อง แห่งตงเป่ย์ช่วยราชสำนัก...เจ้าเคยเห็นบุตรสาวของเขาหรือไม่"

ฮั่วสุยเฟิงเลิกคิ้วหนาแล้วตอบ "ข้าไม่เคยพบแม้แต่จิ้งอ่องด้วยซ้ำ แล้วจะไปพบบุตรสาวในห้องหอของเขาได้อย่างไร"

คำพูดนี้น่าจะเป็นความจริง ในนิยายต้นฉบับฮั่วสุยเฟิงควรจะร่วม ต่อต้านเผ่าหนานอู่อยู่ที่แนวหน้า และในตอนที่ฮั่วสุยเฟิงร่วมมือกับจิ้งอ่อง ถึงได้รู้จักกับเสิ่นหรง ทำให้เสิ่นหรงมีใจให้เขาในที่สุด

ตอนี้ดูเหมือนว่าหากเสิ่นหรงไม่ได้พบฮั่วสุยเฟิง นางก็คงไม่ได้มีใจ ให้เซียวเยวี่เหอกระมัง เมื่อนึกถึงชื่ออินสตรี้เสียบขรึมผู้นั้น ไม้เซียวเหนียง ก็ถอนหายใจด้วยความเสียใจเล็กน้อย หากคนที่เสิ่นหรงหมายตาเป็น เซียวเยวี่เหอ ไม่ต้องกักขังเขา เพียงกระดิกนิ้วก็อาจล่อลวงเขาสำเร็จ ได้เลยกระมัง

นางค่อยเบาใจลงบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ลืมกำชับอีกฝ่ายว่า "ได้ยินฮูหยินทั้งหลายบอกว่าบุตรสาวของจิ้งอ่องผู้นั้นถูกตามใจจนเสียคน เห็นอะไรดี

ก็อยากครอบครองไปเสียหมด วันหน้าหากเจ้าบังเอิญได้พบนางเข้าจริงๆ ก็จำไว้ว่าอยู่ให้ห่างจากนางเข้าไว้..."

ในโลกที่เต็มไปด้วยความยากลำบากและอันตรายเช่นในตอนนี้อย่างไรก็ตามก็ต้องปกป้องตนเองให้ดี หากเส้นพรหมนั้นเป็นเหมือนอย่างในนิยายต้นฉบับจริงๆ เมื่อฮั่วซู่ยึงพบนางแล้ว นางอาจมีใจให้เขาตั้งแต่แรกเห็นทันที จากนั้นก็วางแผนกักตัว เริ่มต้นจากเสียความบริสุทธิ์ที่น่าอัปยศอดสู

ฮั่วซู่ยึงฟังคำพูดของนางแล้วห้วงคิ้วก็คลายตัว รอยยิ้มที่มุมปากยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ก่อนพูดเสียงต่ำ

"ข้าจะปฏิบัติตามคำสอนของเจ้าอย่างเคร่งครัด จะอยู่ให้ห่างจากหญิงอื่นแน่นอน แต่ที่เจ้าพูดมาเช่นนี้คงเพราะเจ้าคิดว่าข้าดี ถึงได้กลัวว่าจะถูกผู้อื่นครอบครอง ลองบอกข้ามาที่ว่าข้าดีตรงที่ใด"

ไม่เชียวเหนียวเหนียวไปหลายอย่าง ทั้งเรื่องรูปโฉมที่หล่อเหลาและความประพฤติที่เรียบร้อยดีงาม

แต่ฮั่วซู่ยึงกลับดูไม่ค่อยพอใจนัก รู้สึกว่าไม่เชียวเหนียวยังไม่ได้ชมในจุดที่เขาต้องการเสียที สุดท้ายไม่เชียวเหนียวถูกเขาชักใช้จนหมดความอดทน จึงคำรามออกมาเบาๆ

"เออเจ้าดี!"

คำพูดนี้ฟังดูแล้วกระตุนอารมณ์เล็กน้อย ตอนนั้นไม่เชียวเหนียวกำลังตั้งครมภ์ หมอได้กำชับอย่างเคร่งครัดว่าห้ามจวนอึ้งน้อยเข้าใกล้เกินควมแต่ นางกลับพูดจาปลุกเร้ากันเช่นนี้ ทำเอาจวนอึ้งน้อยรู้สึกเหมือนเอวของตนกำลังลุกเป็นไฟ แต่ก็ไม่ว่าจะต้องนางได้ นางช่างเหมือนปีศาจที่คอยทรมานเขาเหลือเกิน

จวินต้องน้อยอดไม่ได้ที่จะขอจุมพิตเธาร้อนจากนาง จึงค่อยดับ
ความหิวกระหายในใจลงได้บ้าง ในเวลานี้เองเขียวจื๋อก็กลับมาเย็นอยู่ที่
ห้องด้านนอกและมองเห็นภาพในห้อง จากนั้นก็เอ่ยถามเต๋ยสี่ด้วยเสียง
ค่อนข้างดัง

"เมื่อครู่นี้ที่ครัวเพิ่งบอกว่าอาหารเย็นเตรียมพร้อมแล้ว ไม่ทราบว่าจะ
เชิญจู่จะให้ตั้งโต๊ะเมื่อไรดีเจ้าคะ"

เต๋ยสี่เงี่ยหูฟังเสียงจากในห้องด้านในอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะโบกมือให้
เขียวจื๋อไปยืนอยู่ด้านข้าง รอให้เชิญจู่เรียกให้เตรียมอาหารแล้วค่อย
แจ้งต่อ

เขียวจื๋อยืนเงียบๆ อยู่ด้านข้าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะห่มต่ำ
ของบุรุษดังลอดออกมาจากในห้อง เพลิงโทสะในใจนางพลันไหม้แรงขึ้น
อย่างไม่หยุดหย่อน...

หลังไม่เขียวเหนียงอดทนอยู่ในเรือนมาสามเดือน หมอก็ยกเลิก
ข้อห้ามเสียที ให้นางออกไปเดินเล่นชื่นชมฤดูใบไม้ผลิในช่วงสั้นๆ ของ
ไม่เป่ยได้

ฮั่วสุยเฟิงก็ช่างเอาใจใส่ รู้ว่านางอึดอัดจะแย่แล้ว จึงพานางไปชม
ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิดูนกน้ำว่ายน้ำที่ริมทะเลสาบนอกเมือง

สายน้ำของไม่เป่ยไม่ได้ไหลยาวต่อเนื่อง แต่ผิวน้ำเรียบนิ่งดูกระจก
สะท้อนพื้นที่สีเขียวโดยรอบ ให้อารมณ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ไม่เขียวเหนียงสูดอากาศที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของหญ้า
หลังฝนเข้าปลึกๆ ก่อนจะนั่งในกระโจมซึ่งจัดเตรียมไว้กับหงผิงที่นัดหมาย
มาพบกัน มองดูฮั่วสุยเฟิงกับเจียงอวี่นเชิงสามีของศิษย์พี่หญิงตกปลา

ด้วยกันอยู่ริมทะเลสาบ

แม้เจียงอวี่นเซิงจะเชี่ยวชาญเรื่องการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร แต่คราวนี้เขาก็ไม่ได้ลำบากเตรียมปลาตัวเป็นๆ มาปล่อยในทะเลสาบล่วงหน้า ถึงอย่างไรฮั่วสุยเฟิงก็เป็นศิษย์น้องของภรรยาตน ทำเรื่องทีหลอกลวงพวกนั้นไปก็ไร้ประโยชน์

การประจบเอาใจของคุณชายเจียงมักใช้ในสถานการณ์ที่สำคัญเท่านั้น

เมื่อคุณชายเจียงไม่ได้เตรียมปลาไว้ ผลงานการตกปลาของบุรุษทั้งสองก็ไม่ค่อยจะดีนัก

ผ่านไปครึ่งวันก็ไม่มีปลาติดเบ็ด เจียงอวี่นเซิงอดนึกเสียใจไม่ได้ หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้แต่แรก มิใช่เตรียมปลาเอาไว้ล่วงหน้าจะดีกว่า อีกประเดี๋ยวต้องทำอาหารกลางแจ้ง จะได้มีปลาไว้อย่างกิน

หงผิงเองก็รอจนหมดความอดทนแล้วเช่นกัน "พวกท่านตกได้หรือไม่ พวกเราเตรียมเตาไว้พร้อมแล้ว รอแค่ปลาจากพวกท่านเท่านั้น"

ในตอนนี้อเองจู่ๆ ฮั่วสุยเฟิงก็ถอดเสื้อคลุมออกแล้วถอดเสื้อเหลือเพียงท่อนบนเปลือยเปล่า เผยให้เห็นกล้ามเนื้อที่แข็งแรง จากนั้นเขาที่สวมเพียงกางเกงก็รับชมวกที่องค์กรักษ์ส่งมาแล้วค่อยๆ เดินลงไป ในน้ำ จนเมื่อมาถึงกลางทะเลสาบเขาก็ยื่นมือ แขนเกร็งแน่นยกชมวกขึ้นสูง

เมื่อเห็นปลาร่วงเข้ามาใกล้ ฮั่วสุยเฟิงก็ตวัดแขนอย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็แทงปลาได้ตัวหนึ่ง จากนั้นก็สะบัดแรงๆ โยนปลาขึ้นมาบนฝั่ง ทำเช่นนั้นหลายครั้ง ไม่นานก็แทงปลาตัวใหญ่ได้ถึงหกตัว ด้วยรูปร่างที่งดงามของเขา ทุกการยกมือและการเคลื่อนไหวล้วนเผยให้เห็นถึง

ความแกร่งกล้าของพละกำลังที่ทำให้ผู้คนแทบหยุดหายใจ

ความกล้าหาญเก่งกาจเช่นนี้ทำให้หึงถึงกับอุทานขึ้นชมไม่หยุดปาก "ฝีมือของศิษย์น้องข้าดีขึ้นมาก นับวันมือกับสายตายังประสานกันอย่างลงตัว ดูเວและกล้ามเนื้อนั้นเกิด หลังแต่งงานก็ไม่พ่วงพื้ขึ้นแม้แต่่น้อย ช่างหาได้ยากโดยแท้...เชี่ยวชาญเหียง เจ้ารับมือเขาได้ทุกคืนหรือ"

ไม่เชี่ยวชาญเหียงเองก็มองตามฮั่วสุยเฟิงอยู่ในระยะไม่ไกล ใจหนึ่งก็หงุดหงิดที่เขาสวมใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นเกินไปตอนลงน้ำ ให้คนอื่นได้เห็นร่างกายเสียเปล่า เมื่อได้ยินคำหยอกล้อสัปดนของหงผิง นางจึงขึ้นไปทักคุณชายเจียงซึ่งกำลังถอดเสื้อผ้านเตรียมลงน้ำเหมือนฮั่วสุยเฟิง แล้วตอบกลับ

"สามี่ท่านก็รูปร่างดีเอากากร..."

หงผิงหันไปดูตามคำพูดของไม่เชี่ยวชาญเหียงทันที ก็จริง! แผ่นหลังของเขาขาวเนียนราวกับหิมะป่านั่น

นางร้อนใจขึ้นมาทันทีจนถึงกับปาถ้วยชามทิ้ง ก่อนจะตะโกนเสียงดังลั่น "รีบสวมเสื้อผ้านเร็วเข้า ของของตนเองจะให้ผู้อื่นดูสงเดชะได้อย่างไร!"

คำพูดนี้ทำให้บรรดาสาวใช้ที่อยู่ด้านข้างพากันปิดปากหัวเราะ

ส่วนเชี่ยวชาญเวลานี้กำลังถือผ้าขนหนูผืนใหญ่ยื่นรอจวินอ๋องอยู่ที่ริมฝั่งเงียบๆ เมื่อเขาขึ้นฝั่งมาแล้วจะได้ช่วยเช็ดตัวให้เขา

แต่ไม่เชี่ยวชาญเหียงไม่ยอมให้ของของตนเองผ่านมือคนอื่น จึงให้ห่านเหียนและเตี้ยสี่ช่วยพยุงบางเดินมาที่ริมฝั่ง จากนั้นก็ตะโกนบอกฮั่วสุยเฟิง

"รีบขึ้นมาเถิด น้ำเย็นเพียงนี้ เจ้าจะหนาว..."

นางพุดพลางรับผ้าขนหนูผืนใหญ่มาจากเชียวจื่อแล้วเดินตรงไปยัง
ริมทะเลสาบเอง แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็รู้สึกวาทาทั้งสองข้างเจ็บชา
ทำให้เสียหลักและลื่นไถลลงไปในทะเลสาบทันที

ตอนนี้ทำเอานานเยียนและเตี้ยสี่ที่อยู่ด้านหลังตกใจจนลนลาน
ใครจะคาดคิดว่าเพียงปล่อยมือครูเดียว เตี้ยสี่จะลื่นไถลตกลงไปในน้ำ!

ชั่วสยู่เฟิงหันไปเห็นเหตุการณ์นี้เข้าพอดี จึงรีบพุ่งตัวเข้าไปหา
ไม่เชียวเหนียงจนละอองน้ำกระเซ็นสูง ขณะเดียวกันไม่เชียวเหนียงที่ได้
พวงหานเยียนพุงขึ้นมากลับมีใบหน้าซีดเผือด

เมื่อครู่นางตกน้ำโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้สำลักน้ำเข้าไปหลายครา
ในชั่วขณะที่หายใจไม่ออก จู่ๆ ภาพตรงหน้าก็ราวกับปรากฏภาพลวงตา

ในภาพลวงตานั้นนางเห็นตนเองที่ไม่ได้เห็นมานาน...ร่างผอมบาง
จนเห็นกระดูก ถูกเสียบด้วยสายท่อนับไม่ถ้วน สวมชุดผู้ปวยจนอนึ่งสนิท
อยู่บนเตียงขาวสะอาด ด้านข้างมีชายคนหนึ่งกำลังค่อยๆ ปอกแอปเปิ้ล
ให้นาง...

132

ใบหน้าของชายผู้นั้น อุ้มเขียวเขียวมองอย่างไรก็เห็นไม่ชัด เห็นเพียง นิ้วมือเรียวยาวที่กำลังถือมีดปอกผลไม้ค่อยๆ ปอกแอปเปิ้ล เปลือกหอยลงมาที่พื้นเรื่อยๆ โดยไม่ขาดจากกัน...

เมื่อเขาปอกแอปเปิ้ลเสร็จไปลูกหนึ่งก็เงยหน้าขึ้นมองร่างของนาง ที่นอนนิ่งไม่ไหวติงบนเตียง ก่อนจะค่อยๆ โยนแอปเปิ้ลที่ปอกเสร็จแล้วลงในถังขยะข้างๆ พร้อมเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า และความเจ็บปวดอย่างลึกซึ้ง

'คุณเคยบอกไม่ใช่หรอว่าสิ่งที่อธิษฐานไว้ในใจตอนปอกแอปเปิ้ลจะเป็นความจริง แต่ทำไมทุกครั้งที่ผมเดิมพันว่าถ้าเปลือกแอปเปิ้ลไม่ขาด แล้วคุณจะได้มันกลับไม่เป็นความจริงล่ะ'

อุ้มเขียวเขียวได้ยืนแล้วหัวใจสั่นสะท้าน แต่ตอนที่นางถูกพุงขึ้นมาแล้วโอบอย่างรุนแรง ภาพลวงตาตรงหน้าก็พลันหายไปอย่างน่าอัศจรรย์

ในตอนนั้นเองฮั่วสุยเฟิงวิ่งมาอยู่ใกล้ๆ นางแล้ว เมื่อเห็นว่านางหยุดไถ่ในที่สุด ถึงได้ซ่อนร่างอุ้มนางขึ้นมาแล้วพากลับไปยังกระโจมริมฝั่งเพื่อให้นางพักผ่อนและเปลี่ยนเสื้อผ้า

เมื่อพูดถึงเหตุการณ์ที่ลึนไถ่เมื่อครู่นี้ ไม่เชียวเหนียงเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น รู้เพียงว่าขาทั้งสองข้างเจ็บชาจนนางพลัดตกลงไปในน้ำ

หลังจากที่นางถูกพายุขึ้นมา ความคิดทั้งหมดยังคงวนเวียนอยู่กับภาพลงตาแปลกประหลาดที่เพิ่งเห็นในห้วงความคิดอันยุ่งเหยิง มัวแต่สับสนว่าตนเองในยุคปัจจุบันนั้นตายไปแล้วหรือว่ายังมีชีวิตอยู่จนไม่มีเวลาตอบคำถามของฮั่วสุยเฟิง

ฮั่วสุยเฟิงเห็นไม่เชียวเหนียงยืนนิ่งไม่พูดอะไรเหมือนตกอยู่ในวงค์กร้อนใจ จึงรีบตรวจดูว่าร่างกายนางมีอะไรผิดปกติหรือไม่

ปรากฏว่าเขาพบรอยแดงเล็กๆ สองจุดใกล้กับจุดขาบริเวณข้อพับขาของนาง

คนฝึกยุทธ์ต่างรู้ว่าหากโจมตีจุดชาจะทำให้ขาทั้งสองข้างเจ็บชาและไร้เรี่ยวแรงจนไม่สามารถทรงตัวได้ เห็นได้ชัดว่าไม่เชียวเหนียงไม่ได้ก้าวพลาดจนลึนไถ่ลงไปเอง แต่มีคนจงใจใช้ของเล็กๆ อย่างก๊อนกรวดขว้างไปยังจุดชาของนาง จึงทำให้นางลึนไถ่จนตกน้ำ

แต่คนที่ทำเรื่องนี้จะต้องอยู่ไม่ไกลจากไม่เชียวเหนียง มิฉะนั้นคงหาจุดชีพจรไม่พบได้ง่ายๆ เพราะไม่เชียวเหนียงสวมกระโปรงยาว

เมื่อคิดถึงมาถึงตรงนี้ฮั่วสุยเฟิงจึงให้หานเปียนช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ไม่เชียวเหนียงที่ยังคงเหม่อลอย ก่อนที่เขาจะก้าวออกไปจากกระโจมดวงตาคู่งามกวาดมองคนที่รายล้อมไม่เชียวเหนียงเมื่อครู่นี้้อย่างเย็นชา

คนกลุ่มนี้มีทั้งองค์รักษ์และสาวใช้ นอกจากคนที่ไว้ใจได้ไม่กี่คน

ทุกคนล้วนมีพิธี

เชื่อว่าคือที่ซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มคนเริ่มรู้สึกเสียใจที่ตนเองหันหลังเล่น
ตอนแรกนางคิดว่าแค่กลั่นแกล้งฝ่ายนั้นสักครั้งคงไม่เป็นไร ตอนนั้น
นางจึงเลือกใช้ลูกปัดสองเม็ดที่แม่จะซัดไปถูกจุดชีพจรแล้วทิ้งรอยแดงไว้
แต่ก็จะจางหายไปในเวลาไม่นาน ผู้ที่ถูกลูกปัดก็แค่รู้สึกขาชาาทรงตัวไม่ได้
เท่านั้น

ขอเพียงไม่เสียเวหนียังรู้สึกไม่สบายตัวหรือไม่ก็แท้งบุตรก็จะ
ปรนนิบัติจวันต้องไม่ได้ไปพักใหญ่ บุรุษหนุ่มแน่นเปี่ยมด้วยพลังจะทน
เรื่องนี้ได้หรือ เมื่อถึงเวลานั้นนางก็จะหาทางเข้าใกล้จวันต้อง เมื่อ
จวันต้องมีใจให้นาง นางก็จะเผยแพร่ฐานะที่แท้จริงของตน พร้อมให้คำมั่นว่า
บิดาของนางจะช่วยให้เขาได้ปกครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่

ได้ทั้งแผ่นดินได้ทั้งหญิงงาม มีผู้ใดในใต้หล้าปฏิเสธได้บ้าง
แต่นึกไม่ถึงว่าฮั่วซุยเฟิงจะค้นพบความผิดปกติได้เร็วเพียงนี้
ยิ่งไปกว่านั้นหากทำให้สตรีผู้นั้นแท้งบุตรหรือสุขภาพทรุดโทรม
ก็ช่างเถิด แต่อีกฝ่ายแค่สาลักน้ำไปหลายครั้ง ตอนนีดูเหมือนจะไม่ได้มี
อาการปวดท้องใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้การผลิผลามลงมือของนางก็เท่ากับเป็นการแหวกหญา
ให้ฐึ้นแต่เนิ่นๆ และได้ไม่คุ้มเสีย

ก่อนหน้านี้นางเคยคิดว่าเหล่าอนุของบิดาที่คอยแก่งแย่งชิงดีกันนั้น
เป็นพวกสตรีไร้สมอง แต่ตอนนี้นางเพิ่งเข้าใจว่าความหึงหวงนั้นทำให้
ไร้สติได้จริงๆ

เชื่อว่าคือ...ซึ่งก็คือเส้นทรงบุตรสาวของจ้ององ ยามนี้นางรู้สึกเสียใจ
อย่างยิ่ง เมื่อครุ่นคิดถึงได้ใจไปโจมตีจุดตาของไม่เสียเวหนียังด้วย

และตอนนี้เมื่อสายตาดูดาบคมของฮั่วซูยเฟิงจ้องมองมา นางก็ทำได้เพียงแสสร้งทำเป็นผู้บริสุทธิ์ ยืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วยสีหน้าเป็นกังวล รอฟังข่าวว่าเขี่ยนจุปลดอคภัยดี

ฮั่วซูยเฟิงจดจำใบหน้าของผู้คนสิบกว่าคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนี้ไว้หัวใจ จากนั้นก็ได้กล่าวอะไรอีก เพียงหันกายกลับเข้าไปในกระโจม

ในยามนี้ไม่เชียวเหนียงเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าที่แห้งสนิทแล้ว ร่างกายที่เย็นเฉียบกลับมาอุ่นอีกครั้ง เพียงแต่นางยังดูไม่ค่อยสดชื่น กุมถ้วยน้ำร้อนพลางเหม่อลอย

ฮั่วซูยเฟิงนั่งลงข้างกายนางพลางกล่าวเสียต่ำ "เป็นความผิดของข้าเอง ข้าไม่ควรให้เจ้ามาที่ริมทะเลสาบแต่แรก เจ้าพักสักหน่อยเถิด อีกประเดี๋ยวพวกเราจะกลับจวน..."

เขาพูดได้เพียงครั้งเดียวก็พบว่าไม่เชียวเหนียงไม่ได้มองเขา ทว่ากลับจ้องมองมือคู่นั้นของเขา... นิ้วมือเรียวาวงดงาม โดยเฉพาะเวลาที่เขাপอกผลไม้ให้นาง มือคู่นี้มันคงอย่างยิ่ง...

ฮั่วซูยเฟิงมองมือของตนเองตามสายตานางด้วยความสงสัย ในยามนั้นเองไม่เชียวเหนียงก็เอ่ยขึ้น "เมื่อครู่ข้าสำลักน้ำ รู้สึกว่าปากไม่มีรสชาติ เจ้าช่วยปอกผิงกั่วให้ข้าสักลูกได้หรือไม่"

เมื่อไม่เชียวเหนียงเอ่ยปากมีหรือที่ฮั่วซูยเฟิงจะไม่ตอบรับ เขาจึงหยิบผิงกั่วจากถาดผลไม้ในกระโจมขึ้นมาหนึ่งลูกและใช้มีดเงินเล่มเล็ก ปอกเปลือกให้นาง

มือคู่นั้นยังคงคล่องแคล่วเช่นทุกครา และประตูแห่งความทรงจำของไม่เชียวเหนียงก็ถูกมือคู่นี้ผลักเปิดออกอย่างรุนแรง...

นางยังจำได้ว่าตอนที่เฟิงเริ่มก่อตั้งบริษัทใหม่ๆ เคยมีช่วงเวลา

อยู่ร่วมกับเงินหยวนอย่างกลมเกลียวเช่นกัน ช่วงนั้นเขาเคยเล่าให้นางฟังว่าเขากับนางเรียนจบจากโรงเรียนมัธยมเดียวกัน เขาชื่นชมนางอย่างยิ่งในฐานะหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของสถานักเรียน ดังนั้นเมื่อเห็นว่านางกลับมาประเทศเพื่อเริ่มต้นธุรกิจ เขาจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเซ็นสัญญาอยู่ภายใต้สังกัดบริษัทของนาง

โรงเรียนที่นางเรียนนั้นเป็นโรงเรียนมัธยมปลายที่มีแผนกมัธยมต้นและแผนกประถมรวมอยู่ในเครือเดียวกัน

แม้คู่เชี่ยวชาญจะเรียนมัธยมปลายได้เพียงครึ่งทางก่อนเดินทางไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ แต่ตอนอยู่ที่โรงเรียนก็เป็นคนที่โดดเด่นในสถานักเรียนมาโดยตลอด ทุกครั้งที่โรงเรียนมีการแสดงต่างๆ นางมักขึ้นเวทีเพื่อร้องเพลงหรือเต้นเสมอ

หากเงินหยวนเป็นรุ่นน้องของนางจริงๆ การที่เด็กประถมตัวเล็กๆ จะชื่นชมรุ่นพี่มัธยมปลายก็ดูเป็นเรื่องปกติธรรมดา ทว่าเมื่อครั้งที่เงินหยวนพยายามพูดคุยถึงช่วงเวลาที่ยังคู่เคยมีโอกาสเกี่ยวข้อกันในอดีต คู่เชี่ยวชาญก็ต้องบอกตรงๆ ด้วยความรู้สึกผิดว่านางนี่ไม่ออกจริงๆ

หลังจากนั้นเป็นต้นมาเงินหยวนก็ดูเหมือนจะเลิกพยายามพูดถึงอดีตเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับนาง หรือใช้เรื่องนี้มาประจบเอาใจเจ้านายหญิงของเขาอีก

ไม่นานความสัมพันธ์แบบเพื่อนร่วมโรงเรียนนี้ก็ถูกบดขยี้จนไม่เหลืออะไรจากการทำงานร่วมกันในบริษัทและความขัดแย้งระหว่างนางกับเงินหยวนที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ทว่าสิ่งที่คู่เชี่ยวชาญมั่นใจอย่างยิ่งในตอนนั้นคือในภาพลวงตาที่นาง

เพิ่งเห็นเมื่อครู ชายที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงของนางคือเฉินหยวนผู้ที่นางเคยคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างกันนั้นห่างเหินอย่างยิ่ง การปกปิดไม่ของเขาช่างเหมือนกับวิธีการของจวินอ๋องน้อยที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ไม่มีผิด

เมื่อมองใบหน้าทีละม้ายคล้ายกันของทั้งสองคน โมเชียวเหนียงก็เกือบพลอหลุดปากถามออกมาว่า 'คุณคือเฉินหยวนใช่ไหม!'

แต่บทเรียนหลายครั้งก่อนหน้านี้ทำให้โมเชียวเหนียงรู้ว่าต่อให้ถามออกไป เขาก็คงตอบปฏิเสธหน้าตาเฉย และอาจย้อนกลับมาตั้งคำถามกับนางด้วยซ้ำด้วยการถามว่านางไปรู้จักบุรุษปาเถื่อนผู้นั้นตั้งแต่เมื่อใด

ดังนั้นโมเชียวเหนียงจึงกลั้นใจไม่ถาม เพียงตัดสินใจจับตามองพิรุณของเขาต่อไปแล้วค่อยว่ากัน

นับตั้งแต่นางทะลุมิติมาอยู่ในโลกแฟนตาซีนี้ นางก็ผ่านอุปสรรคและความยากลำบากมากมายจนคิดว่าตนสามารถปรับตัวเข้ากับทุกสิ่งของที่นี่ได้แล้ว ทว่าเมื่อครูที่จมน้ำจนแทบขาดอากาศหายใจภาพที่นางเห็นโดยไม่ตั้งใจนั้นทำให้โมเชียวเหนียงตระหนักว่านางโหยหาโลกความจริงมากเพียงใด แต่ความคิดนี้ไร้ซึ่งความหวังใดๆ และถูกเก็บงำไว้อย่างลึกล้ำ

แต่หากภาพที่เห็นเมื่อครูนั่นมิใช่ภาพลงตา ทว่าเป็นความจริงเล่า นั่นหมายความว่าตัวนางในโลกความจริงยังไม่ตาย เพียงหมดสติหลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์เท่านั้นใช่หรือไม่

มีหลายเรื่องเกินไปที่โมเชียวเหนียงคิดไม่ตก ตลอดทางกลับจวนนางจึงซึมซาไม่พูดไม่จา

ในสายตาของจวินอ๋อง การที่โมเชียวเหนียงดูไม่สดชื่นล้วนเป็นเพราะ

พลัดตกน้ำ จึงรู้สึกไม่สบาย ดังนั้นเมื่อกลับถึงจวน กลืนอาลัยสังหารทั่วร่าง เขาจึงไม่อาจปกปิดได้อีกต่อไป ฮั่วสูยเฟิงโบกมือเรียกเมิ่งชุยเข้ามาแล้ว ส่งรายชื่อผู้ต้องสงสัยที่อยู่รอบกายโม่เซี่ยวเหนียงตอนที่ตกน้ำให้อีกฝ่าย

ในเรื่องความปลอดภัยของโม่เซี่ยวเหนียง ฮั่วสูยเฟิงยึดถือหลักการที่ว่าแม้กล่าวโทษหรือปรัปราคาผิดคนก็จะไม่ยอมประนีประนอมปล่อยไป อย่างเด็ดขาด ดังนั้นบรรดาสาวใช้ทั้งหมดจึงถูกขายออกไป ส่วนองครักษ์ ก็ถูกปลดออกจากตำแหน่งและให้ออกจากจวนไป

ทว่าแม้คนเหล่านี้จะออกจากจวนไปแล้วก็มีคนคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวอยู่ตลอด เพื่อดูว่าใครในหมู่คนที่ไม่น่าไว้วางใจเหล่านี้จะแสดง พิรุณออกมา

ส่วนสถานการณ์ในกลุ่มองครักษ์เรือนนอกจะเป็นอย่างไรนั้นยังไม่กล่าวถึง แต่สำหรับบรรดาสาวใช้ในเรือนโม่เซี่ยวเหนียง เมื่อได้ยินว่าตนเองจะถูกขายออกไปอย่างไร้สาเหตุต่างก็ร่ำไห้กันระงมทันที

ในแผ่นดินโม่เป่ย์จะหาจวนตระกูลขุนนางที่มีระเบียบและงดงาม เช่นจวนโม่เป่ย์อ่องแห่งนี้ได้สักกี่แห่งกัน การที่พวกนางถูกขายออกไปเช่นนี้ทำให้อาชีพสาวใช้ของพวกนางต้องแปดเปื้อนมีมลทิน เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมจะมีครอบครัวดี ๆ สักกี่ครอบครัวที่กล้ารับพวกนาง

เมื่อคิดว่าอนาคตจะไม่มีโอกาสได้สวมใส่เสื้อผ้าไหมชั้นดีและได้ดื่มสุรากับกินอาหารรสเลิศอีก สาวใช้ที่ใช้ชีวิตสุขสบายมาระยะหนึ่งแล้ว จะไม่ร่ำไห้ด้วยความเจ็บปวดได้หรือ ต่างพากันคุกเข่าขอความเมตตาต่อหญิงรับใช้ที่มัดตัวพวกนาง ให้พวกนางได้พบเซียนจู้สั๊กครู่ ขอร้องให้เซียนจู้ให้อภัย ส่วนเซี่ยวจือก็หมอบอยู่ท่ามกลางกลุ่มสาวใช้ที่คุกเข่าอยู่เช่นกัน ทว่านางมิได้ร่ำไห้ แต่ก็กั๊กริมฝีปากด้วยความหงุดหงิดใจ

ไม่เชียวเหนียวรู้สึกอึดอัดใจ จึงเดินไปมาในเรือนเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ บังเอิญได้ยินเสียงร้องให้คร่ำครวญของเหล่าสาวใช้ พอเอ่ยถามหานเยียนที่อยู่ด้านข้างจึงได้รู้ที่มาที่ไป

แต่ไม่เชียวเหนียวมีได้ออกหน้าห้ามปราม นางพอจะได้ร่างๆ ว่าสาเหตุที่ฮั่วสุยเฟิงทำเช่นนี้คงเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ตนลั่นไกลอย่างน่าประหลาดที่ริมทะเลสาบ และในยามนี้นางตั้งครรรค์อยู่ ย่อมไม่อาจเอาบุตรของตนมาล้อเล่นได้

หากจวนอ่องแห่งนี้มีคนทรยศซ่อนตัวอยู่จริงก็เปรียบดังงูพิษที่หลบซ่อนอยู่ในมัมมิด ไม่รู้ว่าเมื่อใดจะถูกแวงกัดเข้า

พอถึงยามค่านางจึงไต่ถามเรื่องชายสาวใช้กับฮั่วสุยเฟิงเล็กน้อย ช่วงนี้ครรรค์ของไม่เชียวเหนียวเริ่มชัดเจนมากขึ้นแล้ว เท้าของนางก็เริ่มบวมโดยไม่ทราบสาเหตุ รองเท้าจึงต้องตัดใหม่ให้หลวมกว่าเดิม

ก่อนเข้านอนฮั่วสุยเฟิงนั่งนวดฝ่าเท้าให้นาง เพราะนางกำลังตั้งครรรค์ เขาจึงไม่กล้ากระตุ้นให้เลือดไหลเวียนมากเกินไป เพียงนวดข้อเท้าเบาๆ เพื่อไม่ให้นางปวดเมื่อย

ไม่เชียวเหนียวอมองุ่นที่ปอกเปลือกแล้วไว้ในปาก นอนเอนกายอย่างสบายบนเตียง มองบุรุษรูปงามที่ก้มหน้าก้มตานวดให้ตน ก่อนเอ่ยถามขึ้น

"เจ้าชายคนออกไปหมดแล้ว หานเยียนกับเตี้ยสี่สองคนนั้นต่างยุ่งจนทำงานกันไม่ทันแล้ว"

ฮั่วสุยเฟิงตอบ "ข้าคัดเลือกหญิงรับใช้ที่ไว้ใจได้จากครอบครัวทหารในกองทัพมาแล้วหลายคน เพียงแต่พวกนางยังไม่คล่องแคล่ว ไม่นัด

งานละเอียดนัก คงต้องให้หานเขียนอบรมสั่งสอนพวกนางอีกสักหน่อย"

ไม่เชียวเหนียวรู้สึกสงสัยว่าใครกันที่กล้าลอบทำร้ายตน จึงเอ่ยถามว่า "ในบรรดาคนที่ถูกขายออกไปมีใครผิดสังเกตบ้างหรือไม่"

ฮั่วส่วยเฟิงตอบ "องค์รัชชียังไม่มีปัญหา มีบางคนเปลี่ยนอาชีพไปขายเนื้อหมูและแป้งนึ่ง แต่ในกลุ่มสาวใช้มีอยู่คนหนึ่งชื่อเซียวจือ ตอนนี้นางถูกนายหน้าค้าทาสพาไปที่ท่าเรือเพื่อเตรียมลงเรือกลับหายตัวไป ข้าส่งคนไปตรวจสอบเบื้องหลังของเซียวจือแล้วพบว่าครอบครัวของนางมีภูมิหลังดี แต่ตอนที่นางถูกนายหน้าค้าทาสพาเข้ามาในจวน มีช่วงเวลา ที่นางหายตัวไปจากโรงเตี๊ยมครึ่งชั่วยาม ตอนนั้นพอพบตัวอีกทีนางดู ผ่ายผอมลงไปมาก นางบอกว่าหลงทางอยู่ในป่าข้างโรงเตี๊ยม..."

คำพูดหลังจากนั้นฮั่วส่วยเฟิงไม่ได้กล่าวต่อเพราะน่ากลัวเกินไป เขาเกรงว่าไม่เชียวเหนียวจะตกใจ

หลังนายหน้าค้าทาสจากไปได้สามวันก็มีคนพบศพสตรีจมน้ำอยู่ในสระข้างป่านั่น ใบหน้าแช่น้ำจนบวมอืด

แต่จากบันทึกการชันสูตรศพของที่ว่าการพบอยู่ที่กลางหลังของศพ มีปานรูปใบไม้อยู่ พี่สาวของเซียวจือเคยบอกไว้ว่าน้องสาวนางก็มีปานรูปใบไม้อยู่ที่กลางหลังเช่นกัน เห็นได้ชัดว่ามีคนสังหารเซียวจือตัวจริง และสับเปลี่ยนแผ่ตัวเข้ามาในจวนไม่เป่ย์อ่อง

ฮั่วส่วยเฟิงตกใจจนเหงื่อเย็นไหลซึม หากไม่ใช่เพราะสตรีผู้นั้นเผยแพร่เรื่องแต่เนิ่นๆ ไม่แน่ว่านางอาจทำเรื่องร้ายแรงยิ่งกว่านี้ก็เป็นได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่เซียวจือตัวปลอมนั้นมาจากที่ใด ฮั่วส่วยเฟิงจึงสั่งให้คนติดตามประกาศพร้อมภพาวาดของนาง ประกาศจับคนด้วยเงินรางวัลก้อนโต หวังว่าจะสามารถตามหาสตรีผู้นั้นจนพบได้

ไม่เชียวเหนียวไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติมอีก นางกินอุ้งจนหมดแล้ว เอ๋ขึ้น "ข้ายังอยากกินผิงกั๋วอีก..."

ฮั่วสุยเฟิงตามใจไม่เชียวเหนียวเรื่องอาหารเสมอ คิดว่ายามเย็น นางกินไปไม่มาก หากกินผลไม้เพิ่มก็ดีเช่นกัน จึงลุกขึ้นไปหยิบผิงกั๋วให้

ไม่เชียวเหนียวรีบเอ๋ขึ้น "เจ้าเฟิงนวดเท้าให้ข้า ยังมีได้ล้างมือก็ไป จับผลไม้ ไม่รู้หรือว่ากลิ่นหอมและกลิ่นเหม็นปะปนกันได้!"

ฮั่วสุยเฟิงหัวเราะ ก่อนก้มลงไปดมนิ้วเท้าขาวเนียนของนางพลางกล่าว "หอมกรุ่นยิ่ง เหม็นตรงที่โดนกัน ข้ายังไม่รังเกียจ แต่เจ้ากลับรังเกียจตนเอง เสียแล้ว!"

แม้เขาจะพูดหยอกล้อ ทว่ายังให้หานเยียนเตรียมน้ำแล้วล้างมือ ให้สะอาดเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยปอกผิงกั๋วให้ไม่เชียวเหนียว

ไม่เชียวเหนียวเอนกายกึ่งนอนบนเตียง มองดูเขาปอกผิงกั๋วโดยไม่ขยับตัว ก่อนเอ่ยถามขึ้นเหมือนไม่ตั้งใจว่า "เหตุใดทุกครั้งที่เขาปอกเปลือกถึงตั้งใจไม่ให้เปลือกขาด"

ฮั่วสุยเฟิงมิได้ตอบ มือยังคงปอกผิงกั๋วอย่างรวดเร็ว จนผ่านไป ครู่หนึ่งเมื่อไม่เชียวเหนียวคิดว่าเขาจะไม่ตอบ ถึงได้ยินเสียงเขาเอ๋ขึ้น

"มารดาข้าเคยกล่าวไว้ว่าหากไม่ให้เปลือกผลไม้ขาดระหว่างปอก คำอธิษฐานในใจจะเป็นความจริง..." หลังพูดจบในห้องพลันเงียบกริบ จนเมื่อฮั่วสุยเฟิงปอกเสร็จและยื่นผิงกั๋วให้นาง เขาจึงถามว่า "เหตุใดถึงเงียบไปเล่า"

ไม่เชียวเหนียวมองดูผิงกั๋วในมือเขานิ่งๆ ก่อนจะค่อยๆ รับมาแล้ว กล่าวยิ้มๆ "ข้าแค่คิดว่าเจ้าเป็นคนเชื่อฟังคำมารดาขึ้นนัก ทั้งที่ไม่รู้ว่า คำอธิษฐานที่ขอไปนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่"

ฮั่วสุยเฟิงก้มลงจุมพิตหน้าผากของนางเบาๆ แล้วเอ่ย "ตอนนี้ข้าได้แต่งงานกับเจ้าแล้ว อีกทั้งกำลังจะมีบุตร ข้ายังมีคำอธิษฐานใดที่ต้องขออีกหรือ ขอเพียงทุกเช้าค่ำพวกเราไม่ต้องพรากจากกันอีกก็พอ"

ไม่เชียวเหนียวมองใบหน้าอึมเฒะใจของเขานิ่งๆ ก่อนยกมือขึ้นลูบตึงจมูกโด่งของเขาแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ "ตราบใดที่เจ้าปฏิบัติต่อข้าด้วยความจริงใจ มิได้ปิดบังหรือหลอกลวง ข้ายอมเป็นภรรยาเจ้าไปชั่วชีวิต ไม่มีวันพรากจาก..."

ระหว่างที่พูดฮั่วสุยเฟิงเหมือนจะกะพริบตาโดยไม่รู้ตัว รอยยิ้มที่มุมปากของเขาดูเหมือนจะเลือนหายไปครู่หนึ่ง

ทว่าไม่เชียวเหนียวไม่ได้เอ่ยคำใดเพื่อหยั่งเชิงต่อ เพียงเอนกายนอนลงบนเตียง หลับตาแล้วเอ่ยขึ้น "ข้าเริ่มวังแล้ว อีกทั้งครู่อย่าลืมเอาหมอนมาหนุนใต้เท้าข้าด้วย จะได้ไม่บวมอีก..."

ใช่ว่านางคิดจะช่วยหาทางลงให้คนหลอกลวงสารเลวผู้นี้ เพียงแต่ในบางครั้งมนุษย์ล้วนมีความเชื่อยชาเพราะพึงพอใจกับสภาพความเป็นอยู่ดังเดิม หาไม่แล้วเหตุใดน้ำอุ่นถึงสามารถดื่มกบให้สุกได้แล้ว

ในตอนนี้นางก็เป็นเพียงกบโง่งมตัวหนึ่งที่ถูกละเลยและทอดทิ้ง ความเอาใจใส่ของฮั่วสุยเฟิงห่อหุ้มไว้ แม้ในใจจะเริ่มคาดเดาอะไรบางอย่างออก แต่นางกลับเกิดความรู้สึกหวาดกลัว ทำให้รีบเปิดเผยไม่ลง

ยุคโบราณเช่นนี้แม้ไม่มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงหรือความสะดวกสบายที่ทันสมัย แต่ก็มีสิ่งที่นางสูญเสียไปอย่างสิ้นเชิงในโลกความจริง นั่นก็คือความรักและความผูกพันของครอบครัว ทั้งยังมีชีวิตแต่งงานที่สงบสุขและราบรื่นซึ่งนางไม่เคยได้มีในโลกความจริงมาก่อน

แม้โลกจะวุ่นวายและไม่แน่นอนเหมือนกับพล็อตเรื่องที่นักเขียน
สารเลวนั้นเขียนขึ้น แต่ในเขตแดนเล็กๆ ในเรือนหลังของจวนโมเปย์อ่อง
แห่งนี้ก็ช่างสงบและสุขสบายอย่างไรที่เปรียบจริงๆ

บุตรของนางยังไม่ถือกำเนิด นางอยู่มาสองชาติ แต่ก็ยังไม่เคย
สัมผัสความสุขของการได้อุ้มทารกน้อยตัวนุ่มนิ่มสักครา

ความฝันทั้งดงามช่างแสนสั้นจนนางไม่อยากตื่นขึ้นมา

หากฮั่วสุยเฟิงเป็นคนหลอกลวง นางก็หวังว่าเขาจะโกหกได้
แนบเนียนขึ้นอีกสักหน่อย เพื่อให้นางถูกหลอกและดื่มด่ำอยู่ในโลกมายา
ที่ก่อไว้ด้วยคำลวงนี้ไปตลอดชีวิต

133

เนื่องจากเหตุการณ์เกี่ยวจื่อถูกสวมรอย จวนไม่เป็ยอ้งที่ภายนอก
ดูเจ็ยบสงบ ความจริงแล้วมีการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบทั่วทั้งจวน บรรดา
ป่าวในจวนทุกคนต้องเรียกญาติพี่น้องจากบ้านเกิดมาแสดงตัว หลังยืนยัน
ความบริสุทธิ์ของตระกูลสามชั่วคนจนชัดเจนไร้ข้อสงสัยแล้วถึงจะกลับมา
ทำงานได้

เมื่อเป็นเช่นนี้หานเยียนก็ยังแต่งงานในช่วงนี้ไม่ได้ ไม่เช็ยวเหน็ยง
รู้สึกเสียใจที่ตนเองแต่งงานช้าจนกระทบกับบ่าวรับใช้ของตน จึงกล่าวกับ
หานเยียนว่าหากมีโอกาสจะขอร้องจวินอ้งให้ปล่อยนางออกจากจวน

แต่หานเยียนกลับส่ายหน้าและเอ่ยด้วยความหวาดผวายังคงมีอยู่
ในใจว่า "คุณหนู ท่านอย่าได้ไปรบกวณจวินอ้งเลยเจ้าคะ เขาทำเช่นนี้
ต้องมีเหตุผลแน่นอน อย่างไรก็ตามเสียก็หมั้นหมายแล้ว หากชีวจู้ไม่ยอมรับ
ก็ให้เขาแต่งงานกับคนอื่นไปเถิดเจ้าคะ ส่วนปาวนั้นขอรอจนกว่าคุณหนู

จะปลอดภัยเสียก่อน บ่าวถึงจะวางใจลงได้"

หานเยียนรู้เรื่องภายในเป็นอย่างดี ฮั่วสุยเฟิงบอกความจริงเกี่ยวกับการตายที่น่าอนาถของเซียวจื่อให้พวกนางทราบ เพื่อให้พวกนางรอบคอบและระมัดระวังตนเอง

หานเยียนไม่กล้าบอกเรื่องนี้กับโม่เซียวเหนียง แต่นางเองก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นอยู่ลึกๆ และดีใจที่ตอนนั้นจวินอ่องไม่ให้เซียวจื่อเข้าไปแตะต้องอาหารของโม่เซียวเหนียง อีกทั้งน้ำที่ใช้ในชีวิตประจำวันของโม่เซียวเหนียงก็มีการตรวจด้วยเข็มเงินเพื่อทดสอบพิษเสมอ มิฉะนั้นหากสตรีร้ายกาจพรรคนั้นได้เข้าใกล้โม่เซียวเหนียงก็อาจเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นได้

โม่เซียวเหนียงยึดร่างกายที่อวบอ้วนขึ้นตามกาลเวลา ลูกท้องของตนแล้วเอ่ย "อีกเพียงครึ่งปีข้าก็จะคลอดแล้ว ถึงตอนนั้นหากเขาไม่อนุญาตข้าก็จะให้เจ้าออกจากจวนนี้ให้จงได้"

ในจวนอื่นหากสตรีกำลังตั้งครรภ์ ช่วงเวลานี้ก็มักเริ่มหาแม่แนมกันแล้ว แต่สำหรับโม่เซียวเหนียง นางตั้งใจจะข้ามขั้นตอนนี้ไป ถึงอย่างไรนางก็มีไฉ่ไฉ่เป็นคนยุคปัจจุบัน รู้ดีว่าการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่นั้นมีประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์ อีกทั้งนางก็ยอมรับไม่ได้ที่บุตรของตนจะถูกเลี้ยงดูด้วยนมจากสตรีอื่น

ดังนั้นโม่เซียวเหนียงในฐานะภรรยาเต็มเวลาในยุคโบราณจึงตั้งใจที่จะเลี้ยงบุตรด้วยตนเอง และฮั่วสุยเฟิงก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรกับเรื่องนี้ เหมือนเขาจะคิดว่าการที่โม่เซียวเหนียงทำลายธรรมเนียมปฏิบัติของสตรีสูงศักดิ์โดยเลี้ยงบุตรเองนั้นไม่มีสิ่งใดที่ไม่เหมาะสม

กลับเป็นคู่เดียวที่มองว่าโม่เซียวเหนียงคิดเล็กคิดน้อยเกินไป และเหมือนนากลิ่นอายชนบทเข้ามาในจวนโม่เปย์อ่องที่ยิ่งใหญ่แห่งนี้

เนื่องจากสกุลชั้นยังไม่มารับตัวฉุยเฉียวอีกกลับไป อีกทั้งไม่มีที่ท่าว่า จะคืนดีกัน นางจึงยังอยู่ที่บ้านเดิมของตน และเนื่องจากเวลานี้ฉุยเฉียวขึ้นกับ หูที่อยู่อายุที่จวนไม่เป่ย์อ่อง นางจึงมักมาพักใจที่เรือนของโม่เซี่ยวเหนียง บางครั้งก็เล่าเรื่องราวประสบการณ์การเลี้ยงบุตรของตนเอง ทว่าหัวข้อ พวกนี้เมื่อเล่าถึงตอนท้ายก็มักจบลงด้วยการคิดถึงบุตรตัวน้อยพร้อมกับ น้ำตานองหน้า

ฉุยเฉียวคิดถึงบุตรของนางเหลือเกิน จนอดไม่ได้ที่จะด่าทอสกุลชั้น อย่างเจ็บแค้นอีกครั้งว่าใจร้าย

นับตั้งแต่ตั้งครรภ์โม่เซี่ยวเหนียงก็มุ่งมั่นที่จะชิมชั้บแต่พลังงานบวก ที่ทำให้อารมณ์ดี ดังนั้นคำกล่าวโทษแต่ผู้อื่นยกเว้นตนเองของฉุยเฉียวอี นางจึงพยายามไม่เก็บมาใส่ใจ

วันนี้ฉุยเฉียวอพุดไปพุดมาก็ดูท่าจะเริ่มเข้าสู่เส้นทางของสะใภ้ เสียงหลินอีกแล้ว โม่เซี่ยวเหนียงจึงพุดสวนขึ้นมาอย่างไม่เกรงใจ

"เพราะเรื่องของเจ้า ท่านพ่อถึงกับลดศักดิ์ศรีไปหาสกุลชั้นหลายครั้ง เพื่อช่วยพุดให้เจ้า หลังจากนั้นแม้แต่ส่วยเฟิงก็ยังไปด้วย และจะเขียน หนังสือรับรองให้เจ้าด้วย แต่ดูจากท่าทางของเจ้าแล้วไม่มีท่าทีว่าจะ สำนึกผิดแม้แต่หน่อย หากกลับไปสกุลชั้นแล้วก่อเรื่องอีก เช่นนั้นจะไม่ใช่ว่าศักดิ์ศรีของท่านพ่อกับส่วยเฟิงไปขี้ด้วยรองเท้าหรือ"

เมื่อฉุยเฉียวได้ยินดังนั้น นางก็รีบเอ่ยอย่างร้อนรนว่า "อย่าเซียว! ข้ารู้ว่าข้าผิดไปแล้ว แต่เพราะสกุลชั้นไม่ยอมให้ข้าได้พบบุตร ข้าก็แค่... แคร์้อนใจจนพุดจาไม่ระวังปากเท่านั้นเอง..."

โม่เซี่ยวเหนียงถอนหายใจแล้วกล่าวว่า "แต่ก่อนสกุลชั้นยอมอดทน กับเจ้าทุกเรื่องไม่ใช่เพราะสกุลชั้นของเรามีอำนาจใหญ่โต แต่เพราะพวกเขา

ใจกว้าง ทว่าใจกว้างเพียงใดก็ย่อมมีขีดจำกัด ท่านพอบอกไว้ว่าหากเจ้าต้องการกลับไป เจ้าต้องเขียนหนังสือรับรองว่าจะตัดขาดกับสกุลเยวียอย่างสิ้นเชิง และหากก่อเรื่องขึ้นอีก สกุลชั้นนี้จะส่งหนังสือหย่า หย่าขาดกับเจ้าทันที!"

อาการหวาดกลัวของฉู่เฉียวอีเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่มารดาปล่อยให้นางต้องเผชิญกับชะตากรรมอย่างไม่สนใจใยดี จนนางต้องหลบใจด้วยการซ่อนตัวในบ่อเกรอะ ตอนนี้อยู่ที่สกุลเยวียขึ้นมา นางจึงบันดาลโทสะทันที

แต่นางจะพยายามดูแลมารดาของตนอย่างเต็มที่ แต่มารดากลับใจร้ายไม่แยแสนาง ความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่เป็นเช่นนี้ แม้จะตัดขาดไปก็ไม่มีอะไรให้ต้องอาลัยอาวรณ์

ฉู่เฉียวอีอดไม่ได้ที่จะบ่นพึมพำด้วยความน้อยใจ น้ำตาของนางเริ่มไหลหลังพรั่งพรูออกมาอีกครั้ง

พอดีกับที่ฮั่วสุยเฟิงกลับมาจากข้างนอก เมื่อเห็นฉู่เฉียวอีกำลังร่ำไห้คร่ำครวญ เขาก็ขมวดคิ้วพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้แสดงท่าทีชัดเจน

"เฉียวอี ได้เวลากินอาหารแล้ว เชียวเหนียวกินแต่อาหารบำรุงร่างกายที่จืดชืด จึงขอไม่รังเกียจเข้าร่วมกินอาหารด้วย หานเยียน ส่งแขก!"

ความเกรงกลัวที่ฉู่เฉียวอีมีต่อฮั่วสุยเฟิงนั้นมีมาตั้งแต่เด็ก แม้ในยามนี้ที่ปีศาจน้อยในอดีตค่อยๆ สุกุมเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ไม่มีความก้าวร้าวเช่นวัยเยาว์แล้ว แต่นางก็ยังคงเคยชินที่จะหลีกเลี่ยงฮั่วสุยเฟิงอยู่เสมอแล้วนิสัยนี้ก็แก้ไม่หายด้วย

ดังนั้นเมื่อฮั่วสุยเฟิงออกคำสั่งไล่อย่างไม่เกรงใจ ฉู่เฉียวอีก็ลุกขึ้นและเดินออกไปทันที

หลังฉู่เฉียววีจากไป ฮั่วสุยเฟิงก็ปลดปล่อยคลุมของตนพลางเอ่ยกับเหล่าบ่าวรับใช้คนสนิทว่า "หากคราวหน้าคุณหนูรองมาร้องให้คร่ำครวญอีก พวกเจ้าก็เชิญนางออกไปเสีย บอกว่านี่เป็นคำสั่งของข้า อ้างไปว่าช่วงนี้คุณหนูใหญ่ของพวกเจ้าอารมณ์ไม่ดี ฟังคนร้องให้ไม่ได้"

ไม่เชียวเหนี่ยงกำลังตรวจดูร่องเท้าลายหัวเสื่อคู่เล็กในมือที่ตนเป็นคนเย็บเอง พอได้ยินฮั่วสุยเฟิงพูดเช่นนั้นก็ยิ้มอย่างเข้าใจ

เหตุผลที่ฮั่วสุยเฟิงยอมลดเกียรติลงไปพูดกับสกุลชั้นพร้อมฉู่เฉินก็เพื่อหวังให้คนสร้างความรำคาญออกไปจากจวนโดยเร็ว แม้จะรู้สึกผิดกับสกุลชั้นอยู่บ้าง แต่ฮั่วสุยเฟิงเป็นคนที่ยึดถือหลักที่ว่าสนใจเพียงเรื่องของตนเองมาโดยตลอด สิ่งสำคัญที่สุดคือภรรยาของเขาต้องไม่ถูกรบกวน

ไม่เชียวเหนี่ยงส่งร่องเท้าหัวเสื่อที่เฟิงเย็บเสร็จให้เขาดู พร้อมกล่าวว่า "ไม่รู้ว่าจะได้บุตรชายหรือบุตรสาว อีกสักสองวันข้าคงต้องเย็บรองเท้าคู่เล็กๆ อีกสักคู่แล้ว"

ฮั่วสุยเฟิงยื่นหน้ามาจุมพิตที่แก้มนางเบาๆ แล้วกล่าว "ทำเช่นนั้นคงทำให้ตาล้ามาก ให้ช่างเย็บผ้าในจวนทำเถิด"

ไม่เชียวเหนี่ยงตอบว่า "อุตุอยู่ในเรื่องนี้ทั้งวันไม่มีอะไรทำ หากไม่หางานอะไรทำบ้างข้าคงขี้नราแล้ว ตอนนี้ตั้งครมก็ได้ห้าเดือนแล้วตัวก็ยังไม่วันทักมากนัก ทำงานพวกนี้ช่วยให้ข้าอารมณ์ดีขึ้นด้วย"

เมื่อฮั่วสุยเฟิงได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เป็นประกายขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะโน้มกายลงไปกระซิบข้างหูนาง

"หมอเคยบอกไว้ว่าห้าเดือนที่ห้าแล้วสามารถอยู่ด้วยกันได้... เจ้าให้ข้าได้คลายความปรารถนาสักหน่อยได้หรือไม่"

ไม่เชียวเหนี่ยงรู้ว่าที่เขาพูดนั้นหมายถึงอะไร นับตั้งแต่นางรู้ว่า

ตนเองเริ่มตั้งครรภ์ ฮั่วซูยเฟิงก็ละเว้นความปรารถนานั้นด้วยเช่นกัน

เขาอยู่ในวัยที่เต็มเปี่ยมด้วยกำลังวังชา แต่ในजनไม่มีอนุหรือนางบำเรอ เขาจึงต้องไปที่ค่ายทหาร โดยซกกระสอบทรายหรือฝึกฝนเหล่าทหารเพื่อใช้พลังงานอันล้นเหลือให้หมดไป บัดนี้ฮั่วซูยเฟิงจะพอใจกับชีวิตที่เรียบง่ายได้อย่างปลอดภัย ฮั่วซูยเฟิงย่อมมีความคิดอยากจะทำอะไรสักอย่างและมีความกระหายที่อดกลั้นไว้ไม่อยู่แล้ว

อย่างไรก็ตามฮั่วซูยเฟิงที่เคยมีประสบการณ์การแท้งบุตรในโลกความจริงยังคงรู้สึกวิตกกังวล แม้ฮั่วซูยเฟิงจะพยายามอ่อนน้อม แต่นางก็ไม่ยินยอม เมื่อเป็นเช่นนี้ฮั่วซูยเฟิงจึงต้องยอมลดระดับความต้องการและก้มลงไปกระซิบข้างหูของโมเชียวเหนียงแทน

คำพูดของฮั่วซูยเฟิงทำให้หูของโมเชียวเหนียงร้อนจนเหมือนจะทอดไข่ได้ นางอดไม่ได้ที่จะผลักเขาออกพลางกล่าวขึ้น

"ข้าไม่ทำ! จะมีท่วงท่าที่ไม่เหมาะสมมากมายถึงเพียงนั้นได้อย่างไร เจ้าไปเรียนมาจากผู้ใดกันแน่"

ฮั่วซูยเฟิงนอนหนุนตักฮั่วซูยเฟิงเหมือนสมัยเด็ก ทำหน้าไม่พอใจแล้วกล่าว "ข้าได้ยินสหายร่วมงานเล่าให้ฟัง พวกเขาบอกว่าอยู่ในค่ายทหารมานาน ตอนกลับบ้านเหล่าภรรยาของพวกเขาล้วนเหมือนยุ่งฉางว่างเปล่าที่เต็มไม่รู้จักเต็ม จึงได้ทำตามใจชอบเต็มที่ แต่เจ้าข้าห่างหายจากการส่งเสริมให้เจ้ามานานแล้ว แต่เจ้ากลับไม่รู้สึกรว่างเปล่าสักนิด..."

โมเชียวเหนียงหลุดหัวเราะออกมาเพราะคำเปรียบเปรยที่ไร้สาระของเขา ก่อนเอ่ยค่อนขอว่า "ไม่มีใครสนใจว่าเจ้าจะชอบกระสอบข้าวไปที่ใด หากข้าทำให้เจ้าไม่พอใจ เจ้าก็ไปส่งเสบียงที่อื่นเสียเถิด..."

ฮั่วส่วยเฟิงเอื้อมมือมาบีบจมูกนางพลางพูดว่า "ข้าก็เลือกคน กับคนอื่นข้าทำไม่ได้ หากเจ้าทำให้ข้าหงุดหงิดอีก ระวังข้าจะทำเช่นใจรวบเจ้ามัดติดเสาไว้ให้สอ..."

คำพูดนี้ไม่เชียวเหนียวเคยได้ยินมาก่อน ตอนที่นางติดตามบิดาเลี้ยงไปปราบโจรที่ซีเป่ย์ โจรพวกนั้นมีวิธีฆ่าคนหลายวิธี นึกไม่ถึงว่าฮั่วส่วยเฟิงจะหยิบยกเรื่องเช่นนี้มาพูดหยอกล้อ นางจึงอดยื่นมือไปทูปอกเขาไม่ได้

ฮั่วส่วยเฟิงหัวเราะรับการทูปตีของภรรยา เสียงหัวเราะที่ลึกและหนักแน่นสะท้อนในแผ่นอกกำยำ

ที่ไม่เป่ย์ยังคงสงบสุขอยู่เบื้องหลัง แต่เซียวเว่ยเหอที่อยู่แนวหน้าเปรียบเสมือนคนมีโชค เขาสามารถบุกยึดพื้นที่กว่าสิบเมืองในคราวเดียว ด้วยการร่วมมือกับจิ้งอ๋อง

เผ่าหนานอู่ถูกโจมตีจนไม่สามารถฟื้นกำลังกลับคืนมาได้ และไม่กล้าประจันหน้ากับกองกำลังรักษาการณ์ของต้าฉินอีก

หลังจากสองพ่อลูกสกุลเซียวรักษาแนวหน้าให้มั่นคงได้ พวกเขาก็เร่งรีบมุ่งหน้าไปยังไม่เป่ย์เพื่อรับฮ่อเต๋ยเอว๋แล้วเดินทางไปยังลั่วหยาง เมืองหลวงชั่วคราว

ฮ่อเต๋ยเอว๋ในตอนนี้นี้ยังมีได้เข้ามาบริหารราชการแผ่นดิน แต่ใครก็ตามที่สามารถควบคุมราชสำนักย่อยได้ย่อมใช้อำนาจของฮ่อเต๋ยเอว๋บงการเหล่าขุนนางได้

เมื่อครั้งเกิดศึกสงครามอย่างกะทันหัน สกุลเซียวก็ไม่กล้าปล่อยให้ฮ่อเต๋ยเอว๋และเสียนเหรินไทเฮาอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงภัย จึงให้พวกเขาล่าถอยไปเรื่อยๆ แต่เมื่อได้รู้ว่าฮ่อเต๋ยเอว๋เสด็จไปยังไม่เป่ย์

ด้วยการแนะนำของเสียนเหรินไทเฮา คิดจะหยุดยั้งพวกเขาไว้ก็สายเกินไปเสียแล้ว จึงต้องให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลเซียวและเฉินหยางจวินจู่ที่หลบไปอยู่แนวหลังหนีไปยังโมเปยพร้อมกัน

ตอนนี้เซียวเยวี่เหอรักษาสถานการณ์ที่แนวหน้าได้แล้ว และได้รับจดหมายจากท่านปู่ของเขา สั่งให้เขาเตรียมการต้อนรับฮ่องเต้ด้วยเยาว์ กลับสู่เมืองหลวงชั่วคราว

เซียวเยวี่เหอเข้าใจเจตนาของท่านปู่ อีกฝ่ายกลัวว่าฮั่วสุยเฟิงจะขึ้นเป็นใหญ่ที่โมเปย กักตัวฮ่องเต้ด้วยเยาว์ไว้ และฉวยโอกาสนี้ไปเปลี่ยนแปลงการปกครอง

พึงรู้ว่าฮั่วสุยเฟิงเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งต้าจิน หากเขามีความทะเยอทะยานจริงๆ ย่อมมีประเด็นที่สามารถนำมาสร้างเรื่องราวได้

แต่สิ่งที่ทำให้คนสกุลเซียวคาดไม่ถึงคือเมื่อพวกเขาเสนอเรื่องการย้ายราชสำนักไปยังลั่วหยาง ฮั่วสุยเฟิงกลับไม่แสดงท่าทีสงสัยหรือขัดขวางแม้แต่แต่น้อย กลับเป็นเสียนเหรินไทเฮาที่กล่าวว่าความปลอดภัยของฮ่องเต้ด้วยเยาว์เกี่ยวพันถึงบ้านเมือง ไม่เหมาะที่จะเดินทางอย่างระหกระเหินจนเกินไป รอให้กอบกู้เมืองหลวงได้แล้วค่อยหาหรือเรื่องการย้ายกลับเมืองหลวงก็ยังไม่สาย

หลังสงครามสกุลเซียวได้หาทางเอาชนะใจขุนนางอาวุโสจำนวนมาก แล้วดึงมาเป็นพวก ทั้งยังกุมอำนาจทางการเมือง นำข้อแนะนำจากขุนนางเก่าแก่มาบีบบังคับให้เสียนเหรินไทเฮายอมตกลงเรื่องกลับไปยังลั่วหยาง

เสียนเหรินไทเฮาไม่ได้แสดงจุดยืนใดๆ แต่ลับหลังกลับเชิญจู่เซินมาปรึกษาหารือ

เนื่องจากเสียนหรินไทเฮาเป็นหญิงม่าย จึงไม่สะดวกที่จะพบขุนนางเพียงลำพัง จึงเชิญหูซื่อและโม่เซียวเหนียงมาพร้อมกันโดยจัดงานเลี้ยงในครอบครัววังหน้า

เสียนหรินไทเฮามีเมตตาจัดงานเลี้ยง โม่เซียวเหนียงย่อมไม่อาจปฏิเสธได้ นางจึงติดตามบิดามารดาไปร่วมงานเลี้ยงด้วย

เมื่อครั้งที่เสียนหรินไทเฮายังดำรงตำแหน่งเป็นชายารัชทายาทนางสง่างามและสูงส่งเพียงใด แต่หลังจากเผชิญเหตุการณ์กบฏในวังและเหตุโศกนาฏกรรมอย่างฉับพลันของเผ่าหนานอี้ หน้าผากจึงมีริ้วรอยราวน้ำค้างแข็งแห้งแตก หางตาและริมฝีปากก็มีร่องลึกๆ

หลังจากที่เหล่าข้าราชการจัดเตรียมงานเลี้ยงเรียบร้อยแล้ว เสียนหรินไทเฮาก็สั่งให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องทั้งหมดออกไป ก่อนจะพูดกับอู่เซิน

"เมื่อครั้งที่อดีตฮ่องเต้ยังทรงมีพระชนม์ชีพ พระองค์เคยตรัสกับข้าและฝ่าบาทว่าขุนนางขุนนางทั่วทั้งราชสำนักล้วนมีแผนการในใจของตนเอง เว้นเสียแต่อู่เซินที่เป็นคนจริงใจ ซื่อสัตย์ และตรงไปตรงมา พระดำรัสของอดีตฮ่องเต้ยังก้องอยู่ในหูข้าและฝ่าบาท ทั้งยังจดจำติดตรึงอยู่ในใจ ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุวุ่นวายหนานอี้ครั้งนี้ ข้าจึงยืนหยัดคัดค้านเสียงส่วนมาก และพาฝ่าบาทเดินทางมายังไม่เปียเพื่อพึ่งพาจงเจิ้งจวินอ๋อง แต่แท้จริงแล้วก็มาพึ่งพาท่าน อู่เซิน!"

อู่เซินได้ยินเช่นนั้นก็รีบคุกเข่าลงทันทีและกล่าวว่า "ทั้งอดีตฮ่องเต้และรัชทายาทผู้ล่วงลับล้วนทรงมีเมตตาต่อกระหม่อมอย่างยิ่ง กระหม่อมจดจำบุญคุณนี้ไว้ในใจเสมอพะย่ะค่ะ"

เสียนหรินไทเฮาแยมยิ้มอย่างขมขื่นและเอ่ยต่อไปว่า "สกุลเซียวถือเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีและแม่ทัพที่เก่งกล้า แต่ในลัทธิหยางมีคหบดี

ผู้ทรงอำนาจอยู่มากมาย อำนาจซับซ้อนหลายฝ่าย แต่ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ราชวงศ์ไร้ซึ่งอำนาจ หากฝ่าบาทเสด็จไปที่นั่น ข้าเกรงว่าพระองค์จะกลายเป็นเครื่องมือของใครบางคน..."

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ไม่เสียเวลาเหนียงที่อยู่ด้านข้างก็เข้าใจความหมายทันที

ประโยคเหล่านี้หมายความว่าอดีตฮ่องเต้เชื่อมั่นว่าอู่เต๋นบิดาเลี้ยงของนางเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ดังนั้นก่อนสวรรคตจึงได้กำชับลูกสะใภ้และหลานชายไว้ว่าหากเกิดเรื่องในภายหน้าให้ไปขอความช่วยเหลือจากแม่ทัพผู้เปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์และคุณธรรม

แต่ในยามนี้สกุลเซียวเหมือนจะฉวยโอกาสที่สถานการณ์วุ่นวายกุมอำนาจในราชสำนักไว้จนหมดสิ้น หากอู่เต๋นและบุตรเขยคนโตของเขาไม่แสดงจุดยืน เสียนเหรินไทเฮาก็อาจถูกกดดันให้ต้องยอมทำตามสถานการณ์ ตามสกุลเซียวกลับไปยังลั่วหยาง

เมื่อถึงเวลานั้นเกรงว่าอำนาจของสกุลเซียวจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้นไปอีก ส่วนอำนาจของฮ่องเต้วัยเยาว์ก็จะไม่สามารถควบคุมพวกเขาได้อีกต่อไป

ขณะนี้ผู้เดียวในราชสำนักที่สามารถต่อกรกับสกุลเซียวได้ก็มีเพียงฉงเจิ้งจวินฮ่องเต้ฮั่วสยเฟิง แต่ฉงเจิ้งจวินก็แตกต่างจากอู่เต๋นผู้เป็นพ่อตาที่เป็นคนตรงไปตรงมา เพราะเขามีความคิดและแผนการของตนเอง

โดยเฉพาะในที่ประชุมราชสำนักเมื่อวันก่อน เหล่าขุนนางฝ่ายบู๊นและบู๊ต่างถกเถียงกันอย่างดุเดือดเรื่องการแปรพระราชฐานของฮ่องเต้วัยเยาว์ว่าจะไปหรืออยู่ ทว่าฉงเจิ้งจวินฮ่องเต้ฮั่วสยเฟิงไม่พูดอะไรสักคำ ยืนเฉยอยู่ท่ามกลางเหล่าขุนนางราวกับเป็นผู้สังเกตการณ์

เสียนเหรินไทเฮาที่ออกกว่าราชการหลังม่านประทับอยู่หลังบัลลังก์

มังกรพยายามชักจูงให้เขาพูดอะไรบ้าง แต่เขากลับตอบเพียงสั้นๆ

'กระหม่อมน้อมรับพระประสงค์พะยะค่ะ'

แม้ฉู่เซิ่นจะเป็นขุนนางผู้จงรักภักดี แต่เนื่องจากเขาพักรักษาตัวมาโดยตลอด ทำให้ไม่มีอำนาจในมืออย่างแท้จริง ทว่าบุตรเขยของเขามีอำนาจในโมเป่ย เสียจนเหรินไทเฮาไม่อาจจับความคิดของฮั่วสุยเฟิงได้อย่างชัดเจน จึงเชิญฉู่เซิ่นพร้อมภรรยาและไม่เชิญเวหนิงมาเพื่อหยั่งเชิงท่าที

ในเวลานี้เสียนเหรินไทเฮาแสดงท่าทีเศร้าระทมราวกับหญิงม่ายที่กำลังฝากฝังบุตรของตน ฉู่เซิ่นนึกถึงบุญคุณที่รัชทายาทผู้ล่วงลับมีต่อเขา ในใจก็รู้สึกอุ่นวาบขึ้นมา กำลังจะเอ่ยปากตอบตกลง

แต่โมเชียวเหินยงกลับกล่าวด้วยท่าทีสงบนิ่งว่า "ท่านพ่อป่วยมานาน ไม่ได้ทราบความเปลี่ยนแปลงของราชสำนัก และจวินอ่องเองก็อยู่ในพื้นที่เล็กๆ ที่ห่างไกล ยังไม่ได้รู้สถานการณ์ทางการเมืองที่ซับซ้อน เดิมทีจวินอ่องเพียงบอกหม่อมฉันว่าให้ทำหน้าที่ต้อนรับฮ่องเต้และไทเฮาอย่างเต็มที่ รวมถึงต้อนรับเหล่าขุนนางที่มาพึ่งพิงในโมเป่ยอย่างอบอุ่นให้เหมือนอยู่บ้าน วันนี้เมื่อได้ยินพระดำรัสของไทเฮา หม่อมฉันจึงเข้าใจถึงความจำใจของพระองค์หลายประการ หม่อมฉันจึงขอร้องแทนจวินอ่องที่ไม่ได้ตระหนักถึงพระประสงค์และแบ่งเบาความกังวลของพระองค์ แต่โชคดีที่ในราชสำนักยังมีเหล่าขุนนางอาวุโสผู้เชี่ยวชาญอยู่มากมาย จึงมีจำเป็นต้องให้จวินอ่องซึ่งเป็นเพียงท่านอ่องจากชายแดนที่ห่างไกลมาเสนอความเห็นให้เสียการใหญ่"

เมื่อโมเชียวเหินยงเอ่ยเช่นนั้น ฉู่เซิ่นก็เริ่มได้สติกลับมา คนอื่นจะเป็นอย่างไรเขาไม่รู้ แต่ฮั่วสุยเฟิงนายน้อยของเขาเป็นคนเจ้าเล่ห์มาตั้งแต่เล็ก

หากนึกถึงเหตุการณ์ในที่ประชุมราชสำนักเมื่อวานนี้ที่ฮั่วสยเฟิงไม่ได้เอ่ยวาจาใด แสดงว่าอีกฝ่ายย่อมมีความตั้งใจบางอย่างแน่นอน

ตอนนี้เสียนเหรินไทเฮาจะบายทุกข์ เขาซึ่งเป็นขุนนางอาวุโส ฟังเอาไว้ก็ดี แต่ไม่ควรรับปากอะไรโดยเด็ดขาด

ดังนั้นขณะที่โม่เซี่ยวเหนียงช่วยขัดจังหวะบทสนทนา ความกระตือรือร้นในใจของฉู่เซินก็เริ่มเยือกเย็นลงเล็กน้อยและไม่ได้ตักปากรับคำอะไร

ความจริงแล้วที่เสียนเหรินไทเฮาแสดงความทุกข์เรียกร้องความเห็นใจในช่วงนี้ก็เพื่อหวังจะดึงฉู่เซินและโม่เซี่ยวเหนียงให้กลับไปโน้มน้าวจวินอ๋อง

แต่คำพูดของฮั่วหมิ่นเซียนจวินั้นรัดกุมไร้ช่องโหว่ ทำให้เสียนเหรินไทเฮาไม่สามารถพูดอะไรได้อีก และทำได้เพียงรอดูว่าฉู่เซินจะกลับไปโน้มน้าวจวินอ๋องให้ช่วยฮองเต๋วยearsด้านทานแรงกดดันจากสกุลเซี่ยวเมื่ออยู่ในที่ประชุมราชสำนักได้หรือไม่

เมื่อออกมาจากงานเลี้ยง โม่เซี่ยวเหนียงยืนรอรถม้าอยู่หน้าประตูตำหนักแปรพระราชฐาน

ตำหนักนี้เดิมทีคือจวนโม่เป่ย์อ๋อง ด้านหน้ามีคลองเล็กๆ ตัดผ่านเมื่อมีรถม้ามาก เส้นทางจึงดูเล็กแคบและต้องรอดักพัก

ปรากฏว่าการรอครั้งนี้นางได้เห็นเซี่ยวเยวี่เหอก้าวลงมาจากรถม้าพอดี

เซี่ยวเยวี่เหอจำไม่ได้ว่านานเท่าไรแล้วที่เขาไม่ได้พบโม่เซี่ยวเหนียงสตรีที่วนเวียนอยู่ในความฝันยังคงงดงามเช่นเคย เพียงแต่รูปร่างที่บอบบางนั้นเห็นหน้าท้องที่นูนออกมาเล็กน้อย...

ซื้อจี้ใช้ไม่เท่าค่ายันพลางก้าวลงจากรถม้าอย่างช้าๆ แต่ในใจ
ของเขากลับคิดว่า หากตอนนั้นนางยอมแต่งงานกับข้า เด็กในครรภ์นี้
คงเป็นสายเลือดของข้าไปแล้ว

ครออย่าง

养帝 4
Yang Di 4

ฟุมפקจอมราชัน 4
ขวงซังจยาขวง เขียน
ละอองอวล แปล

จำนวน 448 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《养帝》(Yang Di) Vol.04
Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3405-7

ภาพประกอบ 寂阳
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อผ่านพ้นวิกฤตเรื่องกงzunเงินมาได้
‘ฮั่วซุยเฟิง’ กับ **‘ม่เอี๋ยเหินยง’** ก็ได้อยู่กันอย่างสงบสุขเสียที
ทั้งยังมีบุตรในครรภ์เป็นดังสายใยที่เชื่อมพวกเขาไว้อย่างเหนียวแน่น

ทว่าขณะที่ม่เอี๋ยเหินยงใกล้สูญเสียสติสัมปชัญญะยามคลอดบุตร
จู่ๆ นางก็ทะลุมิติกลับคืนสู่โลกความจริงเสียอย่างนั้น!

นางค้นพบว่าที่บทละคร **‘ฟุมฟักจอมราชัน’** พลิกไปมาจนวุ่นวายไปหมด
เพราะมี **‘บุคคลที่สาม’** พยายามเปลี่ยนพล็อตเรื่อง
เพื่อให้นางประสบหายนะมาตั้งแต่แรกเริ่ม

บทสรุปของบทละครเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร
ฮั่วซุยเฟิงจะได้เป็น **‘จอมราชัน’** หรือไม่
และสุดท้าย... นางจะต้องเป็นจู่เอี๋ยเหินยงในโลกความจริง
หรือไม่เอี๋ยเหินยงในโลกมายากันแน่!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4800
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกัวรัค

ISBN 978-616-06-3405-7

9 786160 634057

ราคา 489 บาท